

Szikra János
VISSZATÉRNEK-E?

Hazajön-e még a hebegő Ibolya,
s a féltörök Góliát a síttról –
ma „vonult” be, öt év letöltendő...

Parittyaként röpülnek az évek,
az égen félláb gólyák álldigálnak,
készülődnek Etiópiába.

Visszatérnek-e, mire
megszökik az intézetből Ibolya?

Pohárka sóval a kezében,
túlvilági menyasszonyként ragyog majd
a korcis ülökén, a szilvafa árnyékában.

Olyan pici, ha gyalog jár
sem ér le a lába.

CELOFÁN ÁRNYA

Akkora átkokat robbant a fejére,
az utcai fáról lepotyog a szilva.

Nyugdíjig rabokat őrzött,
a börtön a második otthona volt.

Azóta e nyomasztó, kicsi házban,
e páros magánzárkában vegetál.

Átkozódó feleségén kívül
nem őrzi más – talán Celofán,

az agyonvert macska árnya,
s egy elítélt keserű emlékei,

akinek többször az arcába vizelt.

FIAMMAL MEGYÜNK HAZA

Dávidnak

Fiammal megyünk a nyári flaszteren,
együtt ballag velünk az óvoda hazafelé,
nyakunkban felhőszakadás,
szívében béke talán az esőköpeny alatt,
csurog az égi áldás fejemre,
minden léptemből,
vérereimből is eső csurog,
június mossa most az égben
a kútba ugrott menyasszonyok haját,
megadom magam,
kisfiam kezét fogva az esőben,
sorsomnak először adom át magam,
ez az én időm,
ezerkilencszázkilencven,
együtt lüktetek újra az idővel,
boldog vagyok,
de titokban örökre árva már.

SZÁJMUZSIKA

talán még mindig a kökény igézett
de már barna pupillád magnetizált
tőled zúgott sűrű vérem
pucéran is túllőtötetett
volna egyetlen napszemüveg

ághegyről leszédült sikoly
ujjamon csiklórügy ágaskodott
megbabonáztál tisztességesen

talán még mindig a kökény igézett
de már gesztenyemély szemed
s bujálkodó hajad magnetizált
elszívtad minden vágyamat
üres
világüres lettem általad –
áramütés végzett velem
szájmuzsikás szerelem

